

ΜΑΘΗΜΑ / ΤΑΞΗ :	ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ / Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ & ΑΠΟΦΟΙΤΟΙ
ΣΕΙΡΑ:	ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ:	27/11/11

Στον Νίκο Ε... 1949
(Παρενθέσεις, 1949)

Φίλοι
Πού φεύγουν
Πού χάνονται μια μέρα
Φωνές
Τη νύχτα
Μακρινές φωνές 5
Μάνας τρελής στους έρημους δρόμους
Κλάμα παιδιού χωρίς απάντηση
Ερείπια
Σαν τρυπημένες σάπιες σημαίες

Εφιάλτες, 10
Στα σιδερένια κρεβάτια
Όταν το φως λιγοστεύει
Τα ξημερώματα.

(Μα ποιος με πόνο θα μιλήσει για όλα αυτά;)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

A. Το χαμηλόφωνο, εξομολογητικό ύφος και οι εσωτερικές αντιθέσεις αποτελούν ευδιάκριτα στοιχεία στην ποίηση του Μ. Αναγνωστάκη. Να επιβεβαιώσετε την ύπαρξη τους στο ποίημα «Στον Νίκο Ε...».

(15 Μονάδες)

B. Να σχολιάσετε τη στιχουργική μορφή του ποιήματος.

(20 Μονάδες)

Γ. Σύμφωνα με τον Vincenzo Orsina (Ο στόχος και η σιωπή. Εισαγωγή στην ποίηση του Μ. Αναγνωστάκη, Πρόλογος - επιμέλεια Αλέξης Ζήρας, μετάφραση Αυγή Καλογιάννη, Νεφέλη, 1995) **οι έννοιες που καταρρακώνονται στον εμφύλιο πόλεμο μας παρουσιάζονται μέσα από μια συμβολική και συγχρόνως ρεαλιστική εικόνα της μαρτυρικής μεταπολεμικής Ελλάδας**». Να επιβεβαιώσετε το σχόλιο αυτό αξιοποιώντας τις εικόνες του ποιήματος.

(20 Μονάδες)

Δ. Να σχολιάσετε σ' ένα κείμενο 100- 150 λέξεων το περιεχόμενο της παρένθεσης.

(25 Μονάδες)

Ε. Στην παρένθεση με την οποία ολοκληρώνεται το ποίημα του Μ. Αναγνωστάκη «Στον Νίκο Ε... 1949» ο ποιητής απευθύνει μια πρόσκληση - πρόκληση στους ομότεχνούς του να ανταποκριθούν στο χρέος που υπαγορεύει η εποχή. Ποια είναι η αντίστοιχη θέση του ο Κ. Βάρναλη στο ποίημα «Ο Οδηγητής»¹;

(20 Μονάδες)

"Ο ΟΔΗΓΗΤΗΣ"
("ΤΟ ΦΩΣ που ΚΑΙΕΙ")

Δεν είμ' εγώ σπορά της τύχης
ο πλαστοουργός της νιας ζωής.
Εγώ 'μαι τέκνο της ανάγκης
κι ώριμο τέκνο της οργής.

Δεν κατεβαίνω από τα νέφη,
γιατί δε μ' έστειλε κανείς
Πατέρας, τάχα παρηγόρια για σένα,
σκλάβε, που πονείς

.....
Μέσα στο νου και στην καρδιά μου
αιώνων φουντώσανε ντροπές
και την παλάμη μου αρματώνουν
με φλογισμένες αστραπές

.....
Δε δίνω λέξεις παρηγόρια,
δίνω μαχαίρι σ' ολουπούς.
καθώς το μπήγω μές το χώμα
γίνεται φως, γίνεται νους

.....
'Όθε περνά,γκρεμίζει κάτου
σαν το βοριά,σαν το νοτιά
όλα τα φονικά ρηγάτα
θεμελιωμένα στην ψεφτιά.

Κ' ένα στυλώνει κι ανασταίνει,
το 'να ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ,
ΕΙΡΗΝΗ ! ΕΙΡΗΝΗ !
ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΠΑΝΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΦΙΛΙΑΣ.

¹ Το ποίημα περιλαμβάνεται στη συλλογή «Το φως που καίει» που επανατυπώθηκε στην Αθήνα το 1933

